

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Καλλίστου νέου τὴν εἰς Ἀθήνας λίαν προσεχῇ καθοδὸν σπεύδωμεν νὰ προαναγγείλωμεν, τοῦ κ. Γαζῆ μηχανικοῦ, ὅστις τῇ προσκλήσει τῆς Κυβερνήσεως κατέρχεται εἰς Ἑλλάδα. Θὰ συνταξιδεύσῃ δὲ μετὰ τοῦ ἐξ Ἰταλίας ἀνταποκριτοῦ μας κ. Ἀγησιλάου Γιαννοπούλου, τὸν ὁποῖον ἀνυπομόνως οἱ φίλοι του περιμένομεν νὰ περιπυρρῶμεν. Ἡμεῖς τοιῦλάχιστον ὑπὸ ἀληθινῷ ἐνθουσιασμοῦ καταλαμβάνομεθα ὅταν βλέπωμεν τὴν φάλαγγα τῆς γενναίας ἀθηναϊκῆς νεολαίας αὐξάνουσαν καὶ κατὰ ἓνα ἢ κατὰ δύο ἀκόμη φαλαγγίτας.

Εἴμεθα καταχαρούμενοι. Τὴν πρώτην Ἀπριλίου εἴχομεν ῥίψει εἰς τὴν ἰδιωτικὴν ἀλληλογραφίαν μας ἀγχιστρα διὰ νὰ ἀλιεῦσωμεν ἀπριλιάτικα ψάρια. Τὰ ἀγχιστρά μας τὰ ἐρρίψαμεν εἰς παραθαλάσσια βεθαίως μέρη, εἰς Λονδίνον, εἰς Τεργέστην, εἰς Νεάπολιν· ὅλα ἐπίασαν μπαρμπούνια, ρουφούς, συναγρίδας. Τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν ἡσθάνθημεν ἀληθινὴν μακαριότητα, ὅταν ἐλαμβάνομεν διὰ τοῦ ταχυδρομείου τὰ ψαράκια μας. Ὁ ἐκ Νεαπόλεως ἀνταποκριτὴς μας, χαρακτὴρ γενναῖος, ἀληθὴς ἱππότης, ἄκρον ἄκρον τοῦ ἰδανικοῦ Ἑλλήνος, μᾶς ἔγραψε: «τὸν ἐνόμιζα περισσότερον δὲντλεμαν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους σὲ καλὸ νὰ τοῦ βγῇ!» Τί συνέβη; Τὴν πρώτην Ἀπριλίου ὁ ζωηρὸς συνεργάτης μας Ἀριστείδης Ρούκας ἐγένετο ἄφαντος, ἀπαγαγὼν πλουσιωτάτην ὁμογενίδα! Ὁ ἄλλος ὁ ἐκ Λονδίνου ἀνταποκριτὴς μας, ὁ σοβαρὸς καὶ φιλόσοφος Timeson: Οὐδὲ νύξιν εἶχον τῆς εἰδήσεως αὐτῆς, ἔγραφεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του. Ποίᾳς εἰδήσεως; Ὅτι ὁ βουλευτὴς Πύργου κ. Αὐγερινὸς, τὸ ἀδιόρθωτον γεροντοπαλλήκαρον, ὁ ἰσόβιος ἐπαναστάτης τοῦ γάμου καὶ ἀκα-

τάσχετος θιασώτης τῶν γάμων, ἐνυμφεύετο πλουσιωτάτην χήραν—τὴν 1ην Ἀπριλίου πάντοτε. Κωμικώτερος ὅλων ἦν ὁ ἐκ Τεργέστης ἀνταποκριτὴς μας. Μὲ τὰς τουφεωτέρας λέξεις, μετὰ δακρύων, μετὰ συγκινήσεων μᾶς ἔγραψε: «Νὰ τὴν δεχθῆς, φίλε μου· ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ! Μὴν ἀφήσῃς τὸ Μὴ Χάρεσαι νὰ χαθῇ!» Εἰς αὐτὸν εἴχομεν γράψει τὴν 1ην Ἀπριλίου—ὅτι μᾶς προσεφέρθη ἡ θέσις τοῦ πολιτικοῦ πράκτορος ἐν Σόφια καὶ ἐζητοῦμεν συμβουλὴν ἀπὸ τὸν Τριεστίνον φίλτατόν μας ἂν ἔπρεπε νὰ τὴν δεχθῶμεν. Περιμένομεν καὶ τέταρτο ψάρι ἀπὸ τὸ Μαυροβούνι! ἐκεῖ ἐστείλαμεν τὴν εἰδήσιν ὅτι ὁ Ἀναστάσιος Βυζάντιος ἀπεκατεστάθη, ὅχι, ἐννοεῖται, ὡς πράκτωρ.

Μέχρι τοῦδε οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰς ἐφημερίδας ἦσαν διλεττάντηδες καταχρήσεων· ὑπεξήρουν τὰ φύλλα τῶν συνδρομητῶν διὰ νὰ τ' ἀναγινώσκωσιν αὐτοὶ ἢ καὶ νὰ ὑποχρεώσωσι φίλους των. Ἀλλὰ οἱ λέξεσιν ἐγένετο ἡ κατάχρησις λιανικῶς· τῶρα ὅμως ἤρχισε τὸ ἐμπόριον νὰ λειτουργῇ καὶ χονδρικῶς. Κέντρον τοῦ χονδρικοῦ ἐμπορίου ἀπεδείχθη τὸ ταχυδρομεῖον Πατρῶν. Τὴν παρελθούσαν δεκαπενθημερίαν ἔγιναν τὰ μεταγλείτερα κόλπα. 150 φύλλα Αἰῶνος ὑπεξηρέθησαν καὶ ἐπωλοῦντο εἰς τὰς ὁδοὺς, 30 φύλλα Ῥαμπαρα, 50 φύλλα Νέων Ἰδεῶν, δεκάξη φύλλα Μὴ Χάρεσαι! Εἶναι ἀληθὲς ὅτι κατασχέθησαν ὅλα αὐτὰ ὑπὸ τοῦ καλοῦ ἀστυνόμου κ. Γ. Βλαχοπαπαδοπούλου εἰς χεῖρας λούστρου, ὅστις τὰ ἐπώλει μάλιστα χάριν ταχυτέρας καταναλώσεως πρὸς 5 λεπ., καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Πρακτορείου τῆς ἐλλ. ἀτμοπλοίας διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν ταχυδρομικῶν σάκκων ἀπὸ τοῦ ἀτμοπλοίου· ἀλλ' εἶναι δυνατόν ὁ λούστρος νὰ ἡνοίξε τοὺς σάκκους; Βεβαίως ὑπαλληλος θὰ ἡνείχετο εἰς τὴν κατάχρησιν. Τὸ

Ἄκουσον, Σουλτάνα μου, Ναζλοῦ, Ἑλμῖνα, Σοφία, Χαλιφὲ, πῶς σὲ λέν! ὦ τὸ χρυσόν σου ὄνομα χάρισόν με καὶ πάρε μου τὴν ζωὴν. Δὲν ὁμιλεῖς; Δὲν μοῦ ἀπαντᾷς; Σκληρά. Μὴ εἶσαι ἡ Θέτις, μὴ ἐγὼ εἶμαι ὁ εὐτυχὴς Πηλεὺς; Ἀλλ' ἂν ἦσαι ἡ Θέτις, τίς θεὸς θὰ εὐρεθῇ νὰ σὲ χάριση εἰς ἐμέ; Οὐδεὶς. Τὰ κάλλη σου σαγηνεύουν θεοὺς τε καὶ ἀνθρώπους. Ἄ ἐννοῶ, μάλιστα, ἐννοῶ τὸ αἴτιον τῆς σιγῆς σου. Ντρέπεσαι. Δὲν εἶνε αὐτό; Αἶ τότε θὰ εἶπῃ, ὅτι δὲν γνωρίζεις τὴν ἐλληνικὴν. Ἄν ἦνε αὐτό, ἐννοια σου ψυχὴ μου, καὶ ἐγὼ διὰ τὸ χατῆρί σου θὰ μάθω τὰ τουρκικά.

Ἐμουρμούριζα ἔτι ἀσυνάρτητα ῥήματα, ὅτε μοῦ ἐφάνη ὅτι ἡ ἐρωμένη μου μαξιλάρα ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐλαφρῶς.

Ἠγέρθη καὶ εἶπον πρὸς αὐτήν.

Εἰς τὸν κρότον τῶν βηματῶν μου ἡ μαξιλάρα κατέπεσεν ἐκ τοῦ τοίχου, ἐγὼ δὲ ἐνθους ἀναρπάξω αὐτήν, ἀνοίγω τὴν θύραν καὶ φέρων αὐτήν ἐπ' ὤμου τρέχω στοὺς δρόμους, ὑπαλαμβάνων, ὅτι εἶχα κλέψει τὴν τουρκοπούλα μου.

Οἱ νυκτοφύλακες ρίπτονται κατόπιν ἐμοῦ συρίζοντες ὅπως εἰδοποιήσωσι τοὺς συνεταίρους των.

Τέλος συλλαμβάνομαι, ἀσθμαίνων.

— Τί εἶνε αὐτό, μὲ ἐρωτῶσιν; Τὴν μαξιλάρα, ποῦ τὴν ἐκλεψες;

— Δὲν ἀρνοῦμαι, κύριοι, ἀπαντῶ, ὅτι τὴν ἐκλεψα,

ἀλλὰ σὺς βεβαιῶ, ὅτι μόνη τῆς ἦλθε εἰς τὸ σπῆτί μου καὶ μοῦ ἐπρότεινε νὰ τὴν κλέψω. Αὐτὴ μοῦ ἐφώναζε γῆτ ἀπὸ τὸ παράθυρο, αὐτὴ ἐπέσε ἐνώπιόν μου μπρούμητα, καθικετεύουσά με νὰ τὴν σώσω. Αὐτὴ μοῦ ἐξεφράσθη τὸν ἔρωτά της πρώτη, αὐτὴ μὲ ἐπέτρψε νὰ τὴν πάρω στὸν ὦμο καὶ νὰ φύγωμε...

— Κρῖμα στὸν ἀνθρωπο, διέκοψεν εἰς τῶν νυκτοφυλάκων, ἐμουρλάθη. Νὰ τὸν πᾶμε μέσα καὶ νὰ τὸν παρουσιάσωμε τὸ πρῶτ' ἐν Πασσᾷ νὰ γελᾷσῃ.

Μ' ὅλας τὰς διαμαρτυρήσεις μου, ὅτι ἤμην γραμματεὺς τοῦ Πασᾶ, οἱ ἀχρεῖοι νυκτοφύλακες μὲ τὸ σῶβρακο καὶ μὲ τὴν πουκαμίσσα, ὡς μὲ συνέλαβον, μ' ὠδήγησαν εἰς τὸ κονάκι, εἰς οὗ τὴν φυλακὴν μὲ ἐνέκλεισαν.

Τὴν πρωΐαν ἤχθην πρὸ τοῦ Πασᾶ, ὅστις ἐξεκαρδίσθη γελῶν:

— Μπρὲ τί ἐπαθες, μὲ ρωτᾷ, παλάθωσες;

— Δὲν παλάθωσα, Πασσᾷ μου, ἐφέντημ, ἀλλὰ εὐβγήκα ὅξω νὰ πάρω λίγο ἀέρα, διότι ἤμην λίγο στὸ κέφι καὶ μ' ἐπίασαν αὐτοὶ οἱ ἀχρεῖοι νυκτοφύλακες, τὸ κόλι.

— Ἀμ τὴ μαξιλάρα σου τί τὴν ἤθελες μαζί;

— Ἐγὼ τὴν πῆρα; Ψεύδεται. Αὐτὴ μὲ ἠκολούθησε καὶ δύναμαι νὰ τῆς τὸ ἀποδείξω. Ἄς τὴν φέρουν μπροστά μου.

Ὁ Πασσᾶς ἀφῆκε νὰ καταπέσουν ἐκ τῶν χειρῶν του τὰ κομβολόγια καὶ ἐξηπλώθη ἐπάνω στὸ μεντέρι του, μὴ δυνάμενος ν' ἀναπνεύσῃ ἐκ τῶν γελῶτων.

πράγμα ὅμως ἐκαλύφθη καὶ τοῦ λούστρου ἀπολυθέντος, ὡς ἀνηλίκου! καὶ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ οὐδεμιᾶς ἀνακρίσεως λαβούσης χώραν. Ὡστε, κύριε Μανσόλα, ἡ ἐξουσία σας μέχρι τοῦδε δὲν ὑπερέβη τὰ ὅρια τῆς κομπῆς Ὁδοῦ Σταδίου. Εἶνε πολὺ λυπηρόν.

Ἡ σοφὴ οἰκονομικὴ ἐπιτροπὴ τῆς Βουλῆς ἀνέλαβε νὰ ὑπερασπισθῇ τὰς αἰγας, τοὺς φοβεροὺς αὐτοὺς ἐχθροὺς τῶν κάμπων μας, τῶν δασῶν μας, τῶν φυτειῶν μας. Αἱ αἰγες εἶναι ἡ καταστροφὴ τῆς Ἑλλάδος. Ὅχι πρόσθετον φόρον, ἀλλὰ τουφεκισμόν αὐτῶν καὶ καταδιώξιν τῶν βλαχοποιμένων ἔπρεπε νὰ διατάξῃ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Οἰκονομικῶν! Ὅστις δὲν περιῆλθε τὸ ἐσωτερικόν, ἀγνοεῖ τί κακὸν κατεργάζονται τὰ κατσίκια. Ἐὰν τὸ κλῆμα τῆς Ἑλλάδος χειροτερεῖ, αἰτία τούτου εἶναι τὰ κατσίκια! Ἐὰν τὰ δάση μας κατεστράφησαν, ἐμπρηστὰι εἶναι οἱ βλαχοποιμένες! Εἶναι ἡ ἐγωῖστικωτέρα φυλὴ, ὅργανα καθαρὰ τῆς καταστροφῆς! Ὁ φόρος ἐπὶ τῶν αἰγῶν πρέπει νὰ αὐξηθῇ ὑπερόγκως διὰ νὰ λείψουν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς ἐλληνικῆς γῆς!

Ὁ ἀναγνούς τὰ περὶ Σφαγείων ὕφ' ἡμῶν γραφέντα εἰς τὸ φύλλον τῆς Παρασκευῆς καὶ τὰ περὶ αὐτῆς ὑποθέσεως αὐθημερόν, ἀλλὰ τὴν ἐσπέραν ὑπὸ τοῦ Αἰῶνος, θὰ ἐνόμισεν ὅτι ἐγνωρίζομεν καὶ ἡμεῖς κἄτι. Ἀλλὰ μετὰ τοῦ κ. Ἀλκιβιάδου Καμπᾶ σπανίως σπουδαιολογούμεν· ἐνίοτε μόνον εὐθυμολογοῦμεν. Χαίρομεν ἐπομένως πολὺ ὅτι καὶ εἰς τὴν πρακτικωτάτην αὐτὴν ὑπόθεσιν εἵπομεν τὸ δίκαιον, καὶ ἐζητήσαμεν νὰ ἐξυπνήσωμεν τὸν κεκοιμημένον δούλον—Δήμαρχον δηλαδὴ—ἀπὸ τὰ ναρκατικὰ μὲ τὰ ὅποια δι' ἀθῶον σκοπὸν τὸν ἐπότισαν οἱ χρυσοὶ μάγοι Κεχαγιάς καὶ Καραπάνος. Εὐρέθημεν λοιπὸν εἰς

τὸν ὑπολογισμόν μας λίαν ἀκριβεῖς—ἡμεῖς πρῶτοι—κρίναντες τὸ ἔργον κερδοσκοπικώτατον, διότι ἰδοὺ ἐταιρίαι προσφερόμεναι νὰ διαθέτωσι μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ τόπου καὶ τῶν δαπανῶν τὰ περισσεύοντα πρὸς καλλωπισμὸν τῆς πόλεως· ἰδοὺ ὁ τραπεζΐτης κ. Καμπᾶς—διότι εἶναι πλέον τραπεζΐτης—προσφέρων δάνειον εἰς τὸν Δῆμον ὅπως αὐτὸς ἀναλάβῃ τὴν ἐπιχείρησιν· ἰδοὺ ἄλλη ἐταιρία μὴ θέλουσα προνόμιον· καὶ ἰδοὺ ὅλα αὐτὰ ἀποδεικνύοντα ὅτι πρέπει νὰ σπρώξωμεν τὸν ὑπολειπόμενον χρόνον μέχρι τῶν νέων δημοτικῶν ἐκλογῶν ὅπως παρέλθῃ ταχύτερον—διότι ἄλλως ἔχομεν τὴν βεβαιότητα ὅτι πολὺ ὀγλίγον· διότι ἄλλως φάνε τὸν Δῆμον οἱ Κεχαγιάδες καὶ Καραπάνοι, κοιμωμένου τὸν γλυκύτατον τοῦ ἀγαθοῦ Δημάρχου μας.

Ἡ δρᾶσις τῶν νυκτοκλεπτῶν ἔφερε τὴν ἀστυνομικὴν ἀντίδρασιν. Τὰ ὅργανα τῆς ἀστυνομίας ἐδιπλασίασαν τὴν ἐπαγρύπνησίν των. Ὁ διευθυντὴς ἔλαβε μέτρα περὶ καθαριότητος. Ἀναπτύσσει δὲ πυρετώδη ἐνέργειαν. Πολύλακίς εἶνε ἐν τῷ ὄφθῃναι τὸ πρῶτὸν περὶ τὴν 4ην ὥραν μετὰ ὀφθαλμοὺς ἐξημμένους ἐξ ἀγρυπνίας καὶ ἐπὶ τῇ ἐρωτήσεϊ: Κἄτι τέτοια ὥρα; ἀπαντᾷ: Γύριζα ὅλην τὴν νύκτα! Κλοπαὶ τινες τολμηραὶ ἐν τῷ Β' τμήματι εἶναι ἐν τῷ ἀνακαλύπτεσθαι. Εἰς τὸ Ε' εὐτυχῶς δὲν συμβαίνουν κλοπαί. Οὐχ' ἦττον εἰς τὴν γειτονίᾳ μας συνέβη μία. Ἄν ἐπωλούσαμε χασέδες, θὰ ἐφοδούμεθα καὶ ἡμεῖς νυκτερινὰς ἐπισκέψεις. Εὐτυχῶς οἱ λωποδύται, ὡς οἱ συντάκται τῆς Κλειῦς, δὲν ἐκτιμῶσι τὸ Μὴ Χάρεσαι. Ἐγκαρδιόνομεν τὰ ἀστυνομικὰ ὅργανα νὰ διπλασιάσουν τὰς ἐνεργείας των ἐναντίον τῶν πολεμίων των. Ἐνδιαφερόμεθα ἡ ἀστυνομία ἐπὶ Τρικυπῇ νὰ εἶναι ἀσυγκρίτως ἀνωτέρα τῆς ἀστυνομίας ἐπὶ Κουμουνδούρου.

Εἶχε πλέον πεισθῇ ὅτι ἡμῖν τρελλός.

Ἐν τούτοις συγκρατήσας ἑαυτὸν μὲ εἶπε σοβαρῶς σκώπτων με.

— Καὶ γιατί νὰ σὲ ἀκολουθήσῃ; θὰ 'πῇ πῶς σὺ τὴν ξελάγιασες.

— Πῶς; Ἐγὼ ἐπήγαινα τὸν δρόμο μου καὶ αὐτὴ μοῦ φώναζε ἀπὸ τὸ παράθυρον χθές.

— Ἔτσι; Καὶ τί σοῦ εἶπε;

— Μοῦ εἶπε ψίτ. Ἐννοεῖτε τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ψίτ, ἐκσφενδονιζόμενον ἐκ γυναικείων χειλέων; Ἡκούσατε, ἐφέντη μ', σεῖς ποτὲ ψίτ παρὰ παρθενικῶν χειλέων ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ; Ψίτ, θὰ εἴπῃ, σ' ἀγαπῶ, ἀποθνήσκω διὰ σέ, ἔλα πάρε με, κλέψε με, κάμε με ὅ,τι θέλεις. Εἶμαι δική σου. Τὸ γυναικεῖον ψίτ, εἶνε γρῖφος, εἶνε ἱερογλυφικὴ γλῶσσα, χρησμὸς Πυθίας, μαντεῖον Δωδώνης. Τὸ ψίτ, Πασσᾶ μου, εἶνε ψίτ, δὲν εἶνε ψίτ γατίσο, δὲν θὰ εἴπῃ φεῦγα, ἀλλ' ἀντιθέτως, ἔλα. Τὸ ψίτ εἶνε ποιήσις ποιήσεως, φράσις λεξικὸν ἐρωτικὸν ἐγκλείουσα. Εἶνε ὡς νὰ μοῦ ἔλεγε:

Ψίτ, γκέλ μπουρντᾶ, ῥωμῆ,
Ψίτ, ἔλα μ' ἐμέ, χριστιανέ,
Ψίτ, δὲν ἀκοῦς; Ψίτ, ποῦ πᾶς;
Ἄς ἦσαι καὶ παππᾶς.

Ψίτ, σοῦ ρίχνω, γιὰ σημείο,
Ψίτ, σοῦ λέγω, γιὰ ἀντίο,
Ψίτ, φόρα τὸ γιασουμάκι,
Ψίτ, μὲ πότισες φαρυμάκι,
Ψίτ, χρυσὸ παληκαράκι
Ψίτ.

Ὁ Πασσᾶς πλέον μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκ τοῦ γέλωτος, διέταξε νὰ μὲ πάρουν, μὲ τοποθετήσουν εἰς τι δωματίον καὶ μὲ παρέξουν πᾶσαν περιποίησιν, χαρακτηρίσας με ἤδη ὡς ἐντελῶς φρενήρη.

Ἡσυχάσας, ἐσκέφθην, ὅτι τὸ μέρος μου τὸ ἔπαιξα καλῶς, προσποιηθεὶς τὸν τρελλόν, ἀφοῦ ἐκ τῆς μέθης μου τὴν προτεραιάν κατήντησα σχεδὸν τοιοῦτος, εὖρον δὲ ὅτι δὲν ἦτο ἄσχημος ἡ ἰδέα νὰ ἐξακολουθήσω προσποιούμενος τὸν σκαρτᾶδο καὶ ἀντήλλασσα τὴν τοῦ γραμματέως θέσιν, ἀντὶ τοῦ γελωτοποιοῦ τοῦ Πασσᾶ.

Τὴν ἐσπέραν τῆς παραφροσύνης ὁ Πασσᾶς, θέλων, φαίνεται, νὰ τιμῇ αὐτὴν, ἔδωκεν εἰς βέηδές τινας καὶ ἀνωτέρους ἀξίωματικούς μικρὰν ἐρεσπερίδα ἐν τῷ οἴκῳ του, ὅπου προσεκλήθην καὶ ἐγὼ νὰ τοὺς διασκεδάσω.

[Ἡ συνέχεια εἰς τὸ προσεχές.]

Παλιάνθρωπος.

Εἰς τὸν κατάλογον τὸν ὑπὸ τοῦ κ. Μπούτου δημοσιευθέντα περὶ τῶν ἐλλειπῶν πήχεων οὔτινες ἀνευρέθησαν ἐν τῇ ἀγορᾷ εἶχε δημοσιευθῇ ὅτι τοιοῦτοι εὐρέθησαν καὶ εἰς τὸ Ἐμπορικὸν τοῦ κ. Τσάτσου· ἀλλὰ τὴν ἐπιούσαν τὸ Γραφεῖον τῆς Ἀστυνομίας ἐπληρόρωσε τὸ τοιοῦτο. Ἡμεῖς ἐνθυμούμεθα τὸ πρῶτον καὶ δὲν ἐνθυμούμεθα τὸ δεύτερον. Χαίρομεν ὅτι ὑπεβοήθησαν τὴν μνήμην μας καὶ δυνάμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ὑπόληψίν μας πρὸς τὸ Ἐμπορικὸν τοῦ κ. Τσάτσου.

Τί ἀντίφασις τῶν Κουμουνδουρικῶν; Ἐζήτησαν τὴν προσαγωγὴν τῶν ἐγγράφων ἃ ἐζήτηε ὁ Παλαμῆδης καὶ ἐψήφισαν ἐναντίον τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς! Ἦθελαν φῶς, ἤθελαν συγχρόνως καὶ σκότος! Μωρὲ γὰρ τοὺς!

ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης τί κάλτσα τοῦ διαβόλου!
πῶ! πῶ! τί μαλαγάννα, τί φεῖδι καὶ ἄλεπού!
ἐκεῖ ποῦ τρικυμία δὲν φαίνεται καθόλου,
αὐτὸς ζητεῖ νὰ φέρνῃ φουρτούνα ποῦ καὶ ποῦ
Ἵστη μέση ξεφυτρώνει σὰν διάβολος ξυδάτος,
καὶ εὐθὺς ἀναστατώνει βουλή, πολίτας, κράτος.

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης πῶ! πῶ! καὶ τί δὲν κάνει!
τσακόνεται μὲ ὅλους καὶ τοὺς ἀγριοκυττᾷ,
μὲς' τὸ ρουθοῦνι μπαίνει συχνὰ τοῦ Δηληγιάνηνη,
καὶ τὴν κομπή του λίμα ἵστη μέση σταματᾷ.
Δὲν ντρέπεται ποτέ του, δὲν σκιάζεται κανένα,
καὶ δὲν μίλει σὰν καὶ ἄλλους σιγὰ καὶ μπερδεμένα.

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης πῶ! πῶ! καὶ τί δὲν ξέρει!
εὐρίσκεται χωμένος σὲ κάθε μὲν δουλιὰ,
τοῦ καθενοῦς γνωρίζει τὸ μυστικὸ τεφτέρι,
ὅλα του τὰ κακινούρια καθὼς καὶ τὰ παλῆα.
Τίποτα δὲν ξεφεύγει τὴν πονηρή του μύτη,
οἰκόπεδο, ἀμπέλι, μικρὸ, μεγάλο σπῆτι.

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης καὶ τί δὲν φανερώνει!
κανένα δὲν λυπᾶται, κανένα δὲν πονεῖ,
μ' ἀρχαίαις ἱστορίαις τοὺς ζωντανοὺς πληγώνει,
καὶ τοὺς νεκροὺς ἀκόμη ἵστοὺς τάφους των κινεῖ.

Καὶ ἂν ἐξαφνὰ ἐκεῖνοι ἀναστηθοῦν μπροστὰ του,
θὰ τοὺς ξαναπεθάνῃ μὲ τὴν ἀπάθειά του.

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης καὶ ποῖον δὲν δαιμονίζει!
τὰ νεῦρά του τὸν πιάνουν σὰν ἦναι σιωπή·
καὶ μόνος του καὶ μ' ἄλλους κακὰ θὰ ψιθυρίζει,
καὶ εἰμπορεῖ νὰ σκάσῃ ἂν καὶ δὲν μᾶς πῆ.
Καὶ ἂν δὲν εὖρῃ κάποιον ἐμπρός του νὰ στολίσῃ,
τὸν ἴδιο ἐαυτό του θὰ νὰ κακολογήσῃ.

Αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης τί στόμα καὶ κεφάλι!
θὰ λέγῃ καὶ ἂν ἀκόμη ἡ γλῶσσά του κοπῇ...
μὲ τὰ πολλὰ του λόγια κατῶρθωσε καὶ πάλι
νὰ γίνῃ μία νέα γὰρ αὐτὰ ἐπιτροπή.
Μ' αὐτὸς ὁ Παλαμῆδης τί ἄλεπού, τί φεῖδι!
θέλει νὰ στείλῃ ὅλους μὲ μὴν ἵστο **Παλαμῆδε**.

Souris.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΧΟΥΤΟΠΟΥΛΟΥ.

ΕΦΘΑΣΑΝ ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΑΛΕΞΗΝΕΜΑ,

ἦτοι τὰ ἀπὸ τοῦ ἀέρος προφυλαττόμενα **κανδηλέρια**.
Προφθάσατε νὰ προμηθευθῆτε, διότι κατ' ἔτος ἐξαν-
τλοῦνται πολὺ ὀλίγωρα.
Ἐφέτος ἔφερε διαφόρων ποιότητων· διὰ τὰς ἀριστο-
κρατικωτέρας σάλας καὶ τὰ δημοκρατικώτερα σκλόνια.

ΔΙΑ ΤΑ ΤΡΑΠΕΖΙΑ.

ΠΟΤΗΡΙΑ τοῦ νεροῦ, τοῦ κρασιοῦ, τοῦ γλυκοῦ, τῆς
σαμπάνιας, τῶν λικέρ. Ὅλα τῆς πολυτελείας ἀπὸ τὸν
καθαρώτερον κρύσταλλον καὶ ὅλα παραδόξως ἐφθηνά.

ΔΙΑ ΣΠΗΤΙΑ ΚΑΙ ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΑ.

ΜΑΧΑΙΡΟΠΗΡΟΥΝΑ μεγάλων καὶ μικρῶν τιμῶν.
Τὰ τελευταῖα πολὺ ὀλίγον διαφέροντα ἀπὸ τὰ πρῶτα.